

Digitalteven från helvetet

Tanken med digitalteverevolutionen var väl att vi skulle bli bättre vänner med dumberken? Konsekvensen för mig blev istället att jag slutade titta helt.

Var hemma hos mamma och pappa nu i helgen. Det var förstås trevligt som alltid, ända till jag skulle slå mig ner för att titta på lite teve. Digitalteve, via pappas satellitmottagare. Fint så det förslår.

Lättare sagt än gjort.

Teve idag är inte vad det var förr – det har man ju fått klart för sig. Såväl Ulvskog som Stenbeck predikar det digitala mantrat: Vi ska inte längre vara passiva slötittare utan ska förvandlas till fullfjädrade soffsurfare som skickar email, beställer filmer och helst av allt även poppar popcorn med fjärrkontrollen.

Är tanken. I praktiken är det helt annorlunda.

Har du, som pappa, parabol är du helt utelämnad åt Viasat och Canal Digital. Du får plötsligt en digital dekoder på posten och förväntas installera och förstå sig på den helt själv. Har du några frågor: ring kundtjänst och vänta tills mossa börjar växa på fingrarna och korna kommer hem. Allt medan dekodern bara står och blipper ”installation av ny programvara krävs” när allt jag vill bara är att se Seinfeld.

Har du, arme krake, däremot digitalteve via marknätet är det bara att säga tjena och be en stilla bön. Programutbudet ändras ungefär lika ofta som Boxer-Robert byter kalsingar och bor du inte i storstan är det mer eller mindre ett lotteri huruvida du får in kanalerna över huvud taget.

Det är egentligen bara om du har digitalteve via kabel som du kan känna dig någorlunda gynnad av den digitala revolutionen. Det fungerar någorlunda bra och det är i praktiken också den enda formen av digitalteve som lämpar sig för interaktivitet (det vill säga tvåvägskommunikation).

Det mest otroliga är att de tar betalt för tramset. När jag trycker febrilt på fjärren för att komma in på Viasats ”guide”-sida och dekodern plötsligt bara självkör till tonerna av Destiny’s Child. När jag försöker se en film som enligt tidtabellen går på Canal Plus men i stället hänvisas till en massa kanaler som heter ”Kiosk” och visar helt andra filmer. När jag sliter mitt hår för att det tar längre tid att byta kanal än vad det gjorde förr.

Det här är väl inte framtidens teve?

Efter att dekodern fått tuppjuck för sjuttiofemte gången och jag stillatigande blivit mer frustrerad än vad som är hälsosamt slog jag helt sonika av teven, kröp upp i soffan och avnjöt istället en bok.

För de största njutningarna är ju trots allt fortfarande analoga. Det kan Stenbeck, Ulvskog & c:o aldrig ta ifrån oss.

JONAS ANDERSSON